

мѣни вѣрата си. За двата случая има и пѣсни (вижъ въ Сборника на К. А. Шапкаровъ). Ето началото на една:

Бисеро моме, Бисеро!“ и пр.

а на конецъ:

Така ми било писано,
Турска невѣста да бждемъ,
Въ пусто село Конари и пр.

Забѣлѣжка. Въ Охридъ малко прѣди наше врѣме тамошния управитель—Джелядинъ Бей ималъ жена християнка, грѣкиня, жива и до днесъ, която си упражнявала своята вѣра свободно.

А въ Кукушъ, казали ми сж, че въ едно село имало една християнка турска жена, водяща турчинъ мжжъ, безъ да бжде принудена ни единъ пжтъ да промѣни вѣрата си. Даже при-турихъ ми, че когато мѣсила зелникъ (пита) половината правяла блаженъ за турчина, мжжа си, а половината постенъ, за себе-си; или пжкъ половината съ свинска масъ за себе-си; а другата половина съ чисто масло за мжжа си, като за турчинъ(?).

Руссенско (Русчукско). — Вообщо жененията ставатъ така щото и момъкътъ и момата да сж отъ едно село; рѣдко се случва щото момъкътъ отъ едно село да вземе мома отъ друго; а никакъ се не случва щото мома да вземе друговѣрецъ. Това е бивало само въ турско врѣме и то съ сила, ако нѣкой турчинъ открадне нѣкоя мома. До колко крайдунавскитѣ българи гледатъ да се оженижтъ за своитѣ си и гледатъ даже и на балканскитѣ българи на „друговѣрци“ азъ ще приведа примѣри, селата Червена-вода, Черешево, Сарнабей, и др. сж населени отъ балканджии прѣди 20—25 години и нарѣдко се случва щото тукашенъ селенинъ (*кумалецъ*, тѣй се наричатъ тукашнитѣ селени) да даде дъщеря си на балканджия, защото балканджията го считатъ не за българинъ, а друговѣрецъ. Прѣди нѣколко години дъщерята на единъ крайдунавски селенинъ се оженила за единъ учителъ отъ Търновско. Бащата на послѣдний отъ доста богатичтъ и заможенъ. Слѣдъ напушанието на учителствуванието си, той взелъ жена си и отишалъ да живѣе у дома си. Слѣдъ нѣколко врѣме, бащата и майката на момата отишли на гости у зетя си. Като се върнали, съсѣдитѣ распитвали майката на момата за едно друго, послѣдната отговорила: „всичко хубаво: и голѣми кжщи,